

תת"ע 3894/07/13 - מאיר אמיר טוויל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשקלון

תתע"א 3894-07-13 מדינת ישראל נ' טוויל
תיק חיצוני: 30210037476

בפני	כב' השופט אבשלום מאושר
מבקש	מאיר אמיר טוויל
נגד	
משיבה	מדינת ישראל באמצעות תביעות תעבורה לכיש.

החלטה

לפני בקשה להחזר הוצאות ושכר עו"ד בהתאם להוראות סעיף 80 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן "החוק").

רקע-

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו יוחס לו עבירה כי בתאריך 03.07.13 שעה 12:55 נהג הנאשם ברכב פרטי ברח' אברהם עופר ועקף רכב אחר כשהדרך לא פנויה ומבלי להקפיד על שמירת מרחק מספיק כדי לאפשר ביצוע עקיפה בבטחה, ובכך גרם לסיכון נסיעתו של רכב אחר וזאת בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 2556.

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב אישום, התנהלו הוכחות, ובהכרעת הדין זוכה הנאשם מחמת הספק.

טיעוני הצדדים-

ב"כ המבקש טוען כי לא היה יסוד לאשמה כנגד המבקש, שכן בחומר הראיות לא הייתה ראיה לעניין המרחק, כמו כן בכתב האישום לא נרשם מקום ביצוע העבירה, וכי בנסיבות האמורות, לדברי ב"כ הנאשם לא היה מקום להגיש כתב אישום כנגד המבקש. בנסיבות האמורות מבקש כאמור החזר הוצאות ושכר טרחת עו"ד.

צירף אזכור פסיקה התומכת בעמדותיו.

מנגד, ב"כ המשיבה מבקשת לדחות את הבקשה, בטענה כי לא התקיימו העילות המקימות זכות לפסיקת הוצאות ההגנה, שכן עורך הדו"ח פירט את נסיבות ביצוע העבירה, ואף ציין כי היה בקשר עין רצוף, ורשם לו דו"ח מסוג הזמנה

לדין.

עוד טוענת המאשימה כי בשלב ההוכחות השוטר העיד באופן קוהרנטי ואמין, אלא שבית משפט בהכרעת הדין קבע כי מאחר והמדובר בגרסה מול גרסה, וכי לא ניתן לקבוע בוודאות הנדרשת בהליך הפלילי, זיכה את הנאשם מחמת הספק.

בנסיבות האמורות, מבקשת התביעה שלא להיעתר לבקשה, שכן אין המדובר במקרה המצדיק היענות לבקשה.

צירפה אזכור פסיקה התומכת בעמדותיה.

דין והכרעה-

המבחן להתקיימות העילה " העדר יסוד לאשמה" הוא בחינת סבירות החלטת המשיבה להעמיד לדין את המבקש בעת הגשת כתב אישום כפי שנקבע בעניין דבש (ע"פ 4466/98 דבש נ' מ"י פ"ד נו(3), 73 (2002)).

בית המשפט העליון בשורה ארוכה של החלטות על עקרונות אלה, כך למשל, באו הדברים לידי ביטוי בדברי כב' השופט מלצר בתחילת שנה זו, במסגרת ע"פ 5097/10 בוגנים נ' מ"י (15.1.13) : המבחן הנדרש לקיומה של העילה הראשונה שמכוחה ניתן "להפעיל" את סעיף 80 לחוק העונשין (דהיינו שמי שזוכה - לא היה יסוד לאשמתו), הוא מבחן "התובע הסביר" ו"הסיכוי הסביר להרשעה". בהתאם לאמת מידה זו, יש לבחון באופן אובייקטיבי האם לנוכח התשתית הראייתית שהייתה מונחת בפני התביעה, היה תובע סביר וזהיר מגיע למסקנה לפיה יש מקום להגשת כתב אישום (ענין דבש, בעמ' 89; ענין בן ברוך, בפסקאות 8-9 לפסק דינה של הנשיאה, השופטת ד' ביניש).

הלכה למעשה, הקריטריון המנחה הוא "סיכוי סביר להרשעה" (ראו: בג"ץ 5699/07 פלונית נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(3) 550 (2008). הנה כי כן, על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש מבלי שהיה לו בסיס כלשהו, או שהיסוד להאשמה היה רעוע ביותר (השוו: ענין דבש, בעמ' 106, ענין בן ברוך, שם).

מדובר אפוא בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר או אי סבירות מהותית ובולטת (ראו לגבי החלופה האחרונה: רע"פ 4121/09 עו"ד רותם שגיא נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.3.2011); (להלן: ענין שגיא)). בהכרעו בנושא זה - בית המשפט יתן דעתו לכלל הנסיבות, לרבות אלו הנוגעות: לחקירה, להתנהלות התביעה ולהליך המשפטי עצמו.

הנה כי כן, בבואי לקבוע האם קמה במקרה זה עילה לבקשת ב"כ הנאשם בגין העדר יסוד להאשמה, עלי לבחון את התשתית הראייתית שעמדה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום, ובהעדר כל טענה בדבר פעולה זדונית מצד המשיבה, לקבוע האם תשתית זו הייתה כה רעועה עד כי הגשת כתב האישום הייתה כרוכה ברשלנות חמורה או באי סבירות בולטת. דומני כי לשאלה זו, אין המדובר במקרה דנן.

עמוד 2

לא מצאתי כי לא היה יסוד לאשמה וכי החומר מכיל ראיות לכאורה, וכי עובר לכתב אישום היה מעלה אצל תובע סביר צפייה כי יש בו ראיות לכאורה לבסס הרשעה.

בהכרעת הדין הנאשם זוכה מחמת הספק ולא נקבע, כי לא היה יסוד לאשמה.

אף לא מצאתי כאמור, יסוד של אשם מטעם התביעה בכל הקשור להליך בתיק זה.

אין המקרה נופל בגדר חריג המצדיק התערבות שכן השוטר פעל במסגרת תפקידו, וכי לא ניתן לומר כי התביעה הפעילה את שיקול דעתה באופן בלתי סביר בהחלטה להגיש כתב אישום, ובניהול ההליך בתיק, שכן קיים משקל לאינטרס הציבורי להניע את ציבור משתמשי הדרך ואת הנהגים לנגד דרכים על פי החוק והתקנות ולא לסכן את עצמם ואת ציבור המשתמשים בדרך ולאפשר לרשויות החקירה ותביעה לפעול ללא מורא וללא חשש.

ב"כ המבקש בסעיף 11 לבקשה, אזכר את פס"ד בעפ"ת 7137-09-12 בבית משפט מחוזי מרכז מפי כב' השופטת נגה אוהד, ואולם אין המקרה ההוא דומה למקרה דנן בכל פרמטר.

שם נטען כי לא נעברה עבירת תעבורה כל שהיא, ובמקרה דנן מיוחס למבקש עבירה של עקיפת רכב כשהדרך לא פנויה במרחק מספיק כדי לאפשר עקיפה בבטחה ובכך גרם לסיכון נסיעתו של רכב אחר בניגוד לתקנה 47(ד) לתקנות התעבורה.

במהלך ניהול ההוכחות, הנאשם הודה כי אכן הוא אשר נהג במקום ובזמן אלא שכפר במיוחס לו, שכן לטענתו לא סיכן איש.

במכלול הנסיבות כאמור לעיל, לא מצאתי כי קמה במקרה זה עילה המצדיקה תשלום הוצאות ושכר עו"ד מאוצר המדינה, ועל כן הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק מהחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד, 26 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.